

Arrest

nr. 55 972 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 15 oktober 2001 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen (G. E.) te heten, van Ashkali origine te zijn en afkomstig te zijn uit Skenderaj (Kosovo). U zou na de oorlog lastiggevallen zijn door etnische Albanezen die u ervan beschuldigden een Servische spion te zijn. Op 24 oktober 2001 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen, die op 30 november 2001 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Uw verzoek tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd bij arrest van 1 oktober 2002 door de Raad van State verworpen. In 2002 of 2003 keerde u vrijwillig terug naar Kosovo. Op 29 juli 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U trok uw

eerdere verklaringen met betrekking tot uw identiteit volledig in en verklaarde ditmaal een etnisch Albanees te zijn en (V.E.) te heten. U beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. U verklaarde in 2001 onder een valse naam en valse etnische origine asiel te hebben aangevraagd in België omdat u uw echte identiteit niet durfde bekend te maken omdat u bang was en gezocht werd. U zou na uw terugkeer mishandeld en bedreigd zijn door etnische Albanezen in Kosovo omwille van uw oorspronkelijk probleem dat u reeds uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag. Omdat u gezien werd als collaborateur en omdat u tijdens de oorlog lijken had begraven in opdracht van de Serviërs werd u in 2004 zwaar geslagen waardoor u verschillende breuken opliep. Daarna woonde u op verschillende plaatsen in Kosovo maar u werd in 2009 opnieuw geslagen op straat. Daarnaast haalde u aan dat u psychische problemen heeft en getraumatiseerd bent omdat u tijdens de oorlog lijken moest begraven. U beschikt over een Kosovaarse identiteitskaart afgeleverd op 26 mei 2009, een geboorteakte afgeleverd in Skenderaj op 14 mei 2009, een bewijs van woonst afgeleverd in Skenderaj, en tal van medische attesten die aantonen dat u in 2004 behandeld werd nav verschillende botbreuken en therapie volgde in een revalidatiecentrum.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u getracht hebt om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door uw ware identiteit en etnische origine te verzwijgen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit en etnische origine. Uw uitleg terzake, nl. dat u dit aanvankelijk verzwegen hebt omdat u bang was van etnische Albanezen die u zochten (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 7), is onvoldoende ter verantwoording van deze misleiding.

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam, omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen nieuwe elementen of documenten aan die deze eerdere weigeringsbeslissing kunnen doen wijzigen. U verklaarde dat u na uw terugkeer naar Kosovo bedreigd en geslagen werd omwille van uw oorspronkelijk probleem (CGVS, p. 7). In 2004 zou u zwaar in elkaar geslagen zijn waardoor u onder andere verschillende botbreuken opliep en in 2009 zou u opnieuw zijn aangevallen op straat (CGVS, p.7, 9 en 12). U staaft het incident dd. 2004 aan de hand van tal van medische attesten. Uit deze medische attesten blijkt dat u behandeld en geopereerd werd onder andere omwille van een aantal botbreuken en dat u therapie volgde in een revalidatiecentrum. Dat u aangevallen werd omdat u als collaborateur beschouwd werd kan geenszins uit deze attesten worden afgeleid. Integendeel, in het attest afgeleverd door de afdeling orthopedie van het Universitair ziekenhuis van Prishtina betreffende uw hospitalisatie dd. 8 april 2004 tot 24 mei 2004 wordt vermeld dat u binnengebracht werd als spoedgeval nadat u van op een hoogte van drie meter naar beneden was gevallen. Geconfronteerd met deze informatie antwoordde u dat u niet aan de dokters durfde te zeggen dat u geslagen was en dat u dan maar gezegd had dat u gevallen was en dat de dokter dit noteerde, hetgeen allerm minst als aannemelijke uitleg kan worden aanvaard (CGVS, p.9).

Ten slotte voegde u toe dat u getraumatiseerd bent omdat u tijdens de oorlog lijken moest begraven. Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent evenmin geloofwaardig zijn. Zo maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen enkele melding van psychische problemen en werd er reeds vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. U zou in Kosovo drie keer op consultatie geweest zijn bij een arts maar u kon u zich zijn familienaam niet meer herinneren (CGVS, p. 13). U zou in Kosovo beschikt hebben over medische attesten die uw psychische toestand kunnen staven maar u legde deze tot op heden niet neer alhoewel er expliciet naar gevraagd werd en u verklaarde dat u deze documenten zou laten overmaken per fax (CGVS, p. 14). In België zou u uw probleem hebben aangekaart bij de centrumarts maar u beschikte evenmin over een attest hiervan. U zou in België nog geen beroep gedaan hebben op meer gespecialiseerde hulp (CGVS, p. 13 en 14). U zou zowel in Kosovo als in België behandeld zijn met medicijnen maar gevraagd naar de naam van de medicatie die u neemt/in het verleden heeft genomen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Er kan aldus geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde psychische problemen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De medische attesten die betrekking hebben op de kwetsuren die u opliep in 2004 werden hierboven reeds besproken. De overige documenten bevestigen enkel uw nationaliteit en identiteitsgegevens, welke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 14 EVRM.

Verzoeker stelt vast dat zijn asielaanvraag met spoed werd behandeld op basis van artikel 52/2, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat een dergelijke uitzonderlijke behandeling van de asielaanvragen van asielzoekers met Kosovaarse nationaliteit een discriminatie is op basis van nationaliteit die niet gebaseerd is op enig objectief element.

2.2. Verweerder wordt door de Raad bijgetreden waar hij repliceert dat de vreemdelingenwet door middel van artikel 52/2, § 2, 3° voorziet in de mogelijkheid dat de commissaris-generaal de asielaanvragen versneld behandelt wanneer de minister of zijn gemachtigde de commissaris-generaal daartoe verzoekt. Uit het administratief dossier blijkt in casu dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij brief van 18 oktober 2010 aan de commissaris-generaal gevraagd heeft op basis van artikel 52/2, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, om asielaanvragen uit Servië, Macedonië en Kosovo versneld te behandelen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan hoe hij een nadeel zou kunnen ondervinden of hoe hij gediscrimineerd zou worden doordat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag zonder dralen heeft onderzocht en hieromtrent heeft beslist.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. In wat zich aandient als een eerste onderdeel van het tweede middel verklaart verzoeker inzake 'asiel' dat zijn problemen een uitloper zijn van de oorlog destijds waarbij hij aanzien werd als collaborateur omdat hij voor de Serviërs lijken diende te begraven en deze problematiek lastens hem daden van vervolgingen in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève uitmaken. Verzoeker heeft een gegronde vrees om vervolgd te worden omwille van zijn etnische afkomst als Albanees.

3.2.1 Inzake de ingeroepen schending van de motiveringsplicht, heeft artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3.2.2 Verweerder merkt terecht op dat de eerste asielaanvraag van verzoeker op 30 november 2001 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State heeft in arrest nr. 110.789 van 1 oktober 2002 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. De motieven van de eerste bevestigende beslissing van weigering van verblijf kunnen geenszins nog worden betwist en de erin vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas staat aldus vast.

Het feit dat verzoeker in zijn onderhavige tweede asielaanvraag verklaart een andere identiteit en etnie te hebben dan deze aangevoerd tijdens zijn eerste asielaanvraag houdt een negatieve indicatie in voor zijn geloofwaardigheid daar aldus blijkt dat hij reeds gepoogd heeft de asielinstanties intentioneel te misleiden inzake essentiële elementen.

In het kader van verzoekers huidige asielaanvraag verklaart verzoeker na zijn terugkeer naar Kosovo mishandeld en bedreigd te zijn geweest door etnische Albanezen omwille van zijn oorspronkelijke problemen die hij reeds uiteengezet had in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning van deze problemen die hij heeft gekend na zijn terugkeer naar Kosovo legde verzoeker medische attesten neer waaromtrent de bestreden beslissing terecht heeft gesteld dat deze geen afbreuk doen aan de eerdere weigeringsbeslissing gezien verzoekers problemen, namelijk het feit dat hij als collaborateur beschouwd werd en daarom werd aangevallen, in het geheel niet kan afgeleid worden uit deze attesten. De door verzoeker ingediende nieuwe documenten zijn niet van die aard om de

geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en om de eerdere weigeringsbeslissing alsnog te kunnen wijzigen, temeer daar verzoeker geen nieuw document kan voorleggen dat zijn eerder ingeroepen problemen kan staven. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die alsnog een ander licht werpen op deze vaststellingen van de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot het herhalen dat zijn problemen een uitloper zijn van de gebeurtenissen van de oorlog destijds waarbij hij als collaborateur beschouwd werd. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij dat hij door het enkele feit een etnische Albanees te zijn een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers nieuwe verklaringen dat hij zou getraumatiseerd zijn omdat hij lijken diende te begraven tijdens de oorlog evenmin aannemelijk heeft gemaakt omwille van terechte redenen die op omstandige wijze zijn weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift volledig voorbij aan deze vaststellingen zodat deze onverminderd gehandhaafd blijft

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.1. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het tweede middel aan in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Als etnisch Albanees loopt hij het risico blootgesteld te worden aan ernstige schade zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.3.2. Verzoeker moet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande verzoeker melding maakt van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling of foltering omwille van zijn etnisch Albanese origine, brengt verzoeker hieromtrent geen concrete elementen of begin van bewijs aan.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS